Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 6ο, φ. 71, Αύγουστος 2018

Η Αγία Τριάδα (συμπληρωματικά)

Η θεότητα του Ιησού Χριστού

Στο προηγούμενο τεύχος της έκδοσής μας αναφερθήκαμε στη διδασκαλία της Εκκλησίας μας για τον Τριαδικό Θεό (την Αγία Τριάδα). Γράψαμε ότι ο Θεός είναι Τριαδικός (δηλ. τρία πρόσωπα, τρεις προσωπικότητες, ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα), αλλά είναι ένας Θεός και όχι «τρεις Θεοί», λόγω της κοινής ουσίας του Θεού Πατρός, που είναι και ουσία του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Εξηγήσαμε ότι η γνώση της ύπαρξης και της τριαδικότητας του Θεού προέρχεται πρωτίστως από τη θεία φώτιση, με την οποία ο Ίδιος ο Θεός αποκαλύπτεται στους αγίους όλων των εποχών, αλλά και από πάρα πολλές αναφορές της Αγίας Γραφής, Παλαιάς και Καινής Διαθήκης. Γράψαμε επίσης ότι στην Καινή Διαθήκη η τριαδικότητα του Θεού δεν αναλύεται διεξοδικά, αποκαλύπτεται όμως στη Βάπτιση και στη Μεταμόρφωση του Χριστού, στις πολλές αναφορές που γίνονται στον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, αλλά και σε μεμονωμένες αναφορές στο καθένα από τα τρία θεία πρόσωπα.

Υπάρχουν άλλα δύο στοιχεία, που πρέπει να συμπληρώσουμε:

Στην Καινή Διαθήκη, αρκετές φορές ο Ιησούς Χριστός χαρακτηρίζεται Θεός: π.χ. *Ιω*. 1, 1, *Ιω*. 20, 28 [ο Θωμάς «*είπεν αυτώ*» (σ' Αυτόν) «*ο Κύριός μου και ο Θεός μου*»], *Πράξ*. 20, 28, *Ρωμ*. 9, 5, *Εφεσ*. 5, 5 («*εν τη βασιλεία του Χριστού και Θεού*»), *Α΄ Τιμ*. 3, 16, *Τίτ*. 1, 10 («*την διδασκαλίαν του σωτήρος ημών Θεού*» – ο Χριστός δίδαξε, όχι ο Πατήρ), *Τίτ*. 2, 13 («*επιφάνειαν της δόξης του μεγάλου Θεού και σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, ος έδωκεν εαυτόν υπέρ πάντων*» – η επιφάνεια [εμφάνιση] θα είναι του Χριστού, όχι του Πατρός), *Εβρ*. 3, 4, *Β΄ Πέτρ*. 1, 1, Α΄ Ιω. 5, 20 κ.ά.

Εκτός αυτού, η Καινή Διαθήκη αποδίδει στον Ιησού Χριστό ιδιότητες και χρησιμοποιεί γι' Αυτόν χαρακτηρισμούς που η Παλαιά Διαθήκη αποδίδει στο Θεό. Έτσι, ο Ιησούς χαρακτηρίζεται σωτήρ, βασιλεύς, Κύριος, ποιμήν, νυμφίος κ.τ.λ. (όπως στην Παλ. Διαθήκη ο Θεός), ενώ είναι επίσης ο διαθέτης της διαθήκης του Θεού (*Εβρ*. 9, 16-17), οι πιστοί κηρύττουν και επικαλούνται το όνομά Του, για το οποίο και μαρτυρούν και με το οποίο κάνουν θαύματα, είναι ο δημιουργός του κόσμου (Εβρ. 1, 10-12), αποστέλλει στον κόσμο «προφήτες και σοφούς και γραμματείς» (Ματθ. 23, 34) κ.π.ά.

Όλα αυτά αποκαλύπτουν ότι ο Ιησούς Χριστός, ο Μονογενής Υιός του Θεού (που – όπως γράφει το Ευαγγέλιο – «είναι πάντα ενωμένος με τον Πατέρα», «είναι δικά Του όλα όσα έχει ο Πατήρ» και «κανείς δεν έρχεται προς τον Πατέρα παρά δι' Αυτού»), δεν είναι απλά ένας απεσταλμένος του Θεού στη Γη, αλλά πρόσωπο της Θεότητας – ο προαιώνιος Υιός του Θεού και Θεός, ο οποίος γίνεται και Υιός Ανθρώπου (γεννημένος από τη Θεοτόκο), ώστε ο Θεός να ενωθεί με τους ανθρώπους και να τους προσκαλέσει στη θέωση (αγιότητα), ώστε ο άνθρωπος να μπορεί να γίνει ένα με το θείο Φως.

Τα ονόματα των Τριών Προσώπων της Αγίας Τριάδας

Ένας στίχος της Παλαιάς Διαθήκης, που οι χριστιανοί τον θεωρούμε σημαντικό «τριαδολογικό στίχο», είναι από το βιβλίο *Ψαλμοί* και συγκεκριμένα από τον Ψαλμό 32, στίχος 6: «*τω λόγω του Κυρίου οι ουρανοί εστερεώθησαν και τω πνεύματι του στόματος αυτού πάσα η δύναμις αυτών*».

«Λόγος του Κυρίου» στην Καινή Διαθήκη χαρακτηρίζεται το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας

Τριάδας, ο Υιός, δηλαδή ο Χριστός. Τον ονομάζει έτσι ο ευαγγελιστής Ιωάννης: «*Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο Λόγος*» (αρχή του *κατά Ιωάννην Ευαγγελίου*). Επίσης Τον ονομάζει Λόγο στην *Α΄ επιστολή Ιωάννου* (π.χ. κεφ. 1, στίχ. 1, κεφ. 2, στίχ. 14, ενώ υπάρχει και ο περίφημος στίχος 7 στο κεφ. 5, «*ότι τρεις εισίν οι μαρτυρούντες εν τω ουρανώ, ο Πατήρ, ο Λόγος και το Άγιον Πνεύμα, και ούτοι οι τρεις εν εισί*», που όμως κάποιοι αμφισβητούν τη γνησιότητά του), όπως επίσης και στην *Αποκάλυψη*, κεφ. 19, στίχ. 13.

Γιατί ο Υιός του Θεού ονομάζεται Λόγος; Η λέξη λόγος, στα αρχαία ελληνικά, σημαίνει ομιλία, αλλά και λογική. Κάποιοι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι έλεγαν ότι υπάρχει ο «Λόγος του κόσμου», ένα είδος «συμπαντικής λογικής», μια δύναμη που δημιούργησε και συντηρεί τον κόσμο. Η Παλαιά Διαθήκη, στο 1ο κεφάλαιο της *Γένεσης*, γράφει ότι ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο «με το λόγο Του»: έλεγε και γίνονταν τα διάφορα πράγματα (π.χ. είπε «γενηθήτω φως» και «εγένετο φως»).

Χαρακτηρίζοντας ο ευαγγελιστής Ιωάννης τον Υιό του Θεού «Λόγο» προφανώς υπονοεί ότι ο Λόγος του κόσμου (που έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες) και ο λόγος του Θεού, που λέει η Παλαιά Διαθήκη, δεν είναι μια απρόσωπη δύναμη, αλλά ένα πρόσωπο, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, ο Υιός.

Εκτός αυτού, ο Υιός ονομάζεται επίσης **«Σοφία» του Θεού**, όνομα αντίστοιχο με το όνομα Λόγος, που προέρχεται από την Παλαιά Διαθήκη, όπως γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος.

Αυτά τα ονόματα, Υιός, Λόγος και Σοφία, αναφέρονται στη θεία φύση του Ιησού Χριστό, ενώ τα ονόματα Ιησούς, Χριστός, Σωτήρας κ.ά. αναφέρονται στην ανθρώπινη φύση Του. Βέβαια, επειδή ο Χριστός είναι ένα πρόσωπο και όχι δύο, έχουμε τη λεγόμενη «αντίδοση των ιδιωμάτων», δηλαδή δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε απόλυτα όσα αναφέρονται στην ανθρώπινη φύση Του απ' όσα αναφέρονται στη θεία φύση Του. Γι' αυτό λέμε π.χ. ότι ο Θεός γεννήθηκε και σταυρώθηκε, ότι η Παναγία είναι Θεοτόκος (=μητέρα του Θεού) κ.λ.π.

Η λέξη πνεύμα στα αρχαία ελληνικά σημαίνει πνοή. Όταν λοιπόν η Αγία Γραφή ονομάζει το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας **«Άγιο Πνεύμα»**, είναι σαν να το παρομοιάζει με «πνοή του Θεού». Έτσι λοιπόν ο στίχος 6 του Ψαλμού 32, που γράφουμε παραπάνω, γίνεται ένας στίχος με έντονο τριαδολογικό περιεχόμενο.

Ο Θεός Πατέρας χαρακτηρίζεται επίσης, από ορισμένους χριστιανούς συγγραφείς, **Νους**. Ο όρος αυτός είναι παρμένος από τους αρχαίους Έλληνες, κάποιοι από τους οποίους (π.χ. ο φιλόσοφος Αναξαγόρας) έλεγαν ότι ο Νους δημιούργησε τον κόσμο.

Έτσι στην Αγία Τριάδα έχουμε ένα συμβολικό σχήμα, που δίνει μια αντιστοιχία με τον άνθρωπο. Νους, Λόγος ή Σοφία και Πνεύμα. Μόνο που στο Θεό αυτά τα τρία δεν είναι απλές ιδιότητες, αλλά ιδιαίτερες προσωπικότητες, πρόσωπα. Και φυσικά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσα ονόματα χρησιμοποιούμε για το Θεό είναι πάντα ανθρωπομορφικά. Ο Θεός είναι άρρητος (= δεν μπορεί να εκφραστεί με λόγια) και απερίγραπτος.

Εκτός αυτών, όπως είπαμε, το Άγιο Πνεύμα χαρακτηρίστηκε από τον Ίδιο το Χριστό **Πνεύμα της αληθείας** και **Παράκλητος**. Η 2η αυτή λέξη σημαίνει παρηγορητής («παρακαλώ», στα αρχαία ελληνικά, σημαίνει και παρηγορώ) και ερμηνεύεται ότι οι μαθητές του Χριστού θα χρειάζονταν παρηγοριά και στήριξη μετά την ανάληψη του Χριστού, που δε θα Τον έβλεπαν πλέον τόσο συχνά όσο όταν ήταν μαζί Του μέρα και νύχτα. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης χαρακτηρίζει Παράκλητο και τον Ιησού Χριστό – γι' αυτό ο Χριστός λέει ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ένας «άλλος Παράκλητος» (βλ. *κατά Ιωάννην*, κεφ. 14, στ. 16, και *Α΄ επιστολή Ιωάννου* κεφ. 2, στ. 1).

Τέλος, πρέπει να πούμε ότι **τα εβραϊκά ονόματα του Θεού Ελοχείμ, Γιαχβέ και Αδονάι** έχουν τη δική τους ιστορία στα εβραϊκά κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά δεν παραδόθηκαν σ' εμάς τους χριστιανούς, ούτε από την ελληνική μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης του 2ου αιώνα π.Χ. (Μετάφραση των 70), την οποία χρησιμοποίησαν οι απόστολοι και όλοι οι χριστιανοί των πρώτων αιώνων του χριστιανισμού, ούτε από τα Ευαγγέλια και τα άλλα βιβλία της Καινής Διαθήκης, τα οποία έγραψαν οι μαθητές του Χριστού. Από την Καινή Διαθήκη μας παραδόθηκαν τα ονόματα που αναφέραμε παραπάνω και αυτά χρησιμοποιούμε. Το όνομα Γιαχβέ έχει παραμείνει μόνο στη λέξη «αλληλούια» (στην κατάληξη -ια), η οποία υπάρχει 4 φορές στην Καινή Διαθήκη (στην *Αποκάλυψη* του αγίου Ιωάννη) και σημαίνει «υμνείτε τον Κύριο». Αυτή τη λέξη συνεχίζουμε να τη χρησιμοποιούμε στη θεία λειτουργία και στις άλλες ιερές τελετές της Εκκλησίας μας.

Στη φράση «Κύριος σαβαώθ», που ακούμε στη θεία λειτουργία και προέρχεται από τον ύμνο των αγγέλων Σεραφείμ στο βιβλίο του προφήτη Ησαΐα (*Ησαΐας*, κεφ. 6, στίχ. 3), η εβραϊκή λέξη σαβαώθ δεν είναι όνομα, αλλά σημαίνει «των δυνάμεων». Συνεπώς Κύριος σαβαώθ = Κύριος των δυνάμεων, δηλαδή των αγγέλων.

Η απεικόνιση της Αγίας Τριάδας στην ορθόδοξη αγιογραφία

Το Άγιο Πνεύμα δεν έχει στ' αλήθεια μορφή περιστεριού. Έτσι εμφανίστηκε στη βάπτιση του Χριστού. Στη μεταμόρφωση εμφανίστηκε ως νεφέλη και στην πεντηκοστή ως γλώσσες φωτιάς. Στον Αβραάμ εμφανίστηκε ως άνθρωπος. Στ' αλήθεια δεν έχει συγκεκριμένη μορφή, αφού ο Θεός γενικά δεν έχει σώμα. Το ίδιο ισχύει και για τον Θεό Πατέρα. Μόνο ο Υιός διαθέτει σώμα και μπορεί να ζωγραφιστεί (να αγιογραφηθεί), αφού έγινε άνθρωπος. Γι' αυτό στην Ορθόδοξη Εκκλησία επικρατεί η τακτική, όταν αγιογραφούνται σκηνές από τη δημιουργία του κόσμου και του ανθρώπου, κατά τη διήγηση της Παλαιάς Διαθήκης, ο Τριαδικός Θεός να παριστάνεται συμβολικά μόνο με τη γνωστή ανθρώπινη μορφή του Ιησού Χριστού.

Στην Εκκλησία, επίσης, επικρατεί η απεικόνιση και των τριών θείων προσώπων ως φτερωτών ανθρώπων (όμοιων με αγγέλους, αλλά και όμοιων μεταξύ Τους) στην εικόνα της φιλοξενίας του Αβραάμ (από το κεφ. 18 της *Γένεσης*), που είναι και η ορθόδοξη εικόνα της Αγίας Τριάδας.

Η άλλη απεικόνιση, που παρουσιάζει το Θεό Πατέρα ως γέρο με μακριά άσπρα γένια, τον Υιό με τη μορφή του Ιησού Χριστού και το Άγιο Πνεύμα σαν περιστέρι, ήρθε σ' εμάς από τη δυτική Ευρώπη την περίοδο της Αναγέννησης και, παρόλο που επικράτησε σε εποχές πνευματικής εξασθένησης της πατρίδας μας (Τουρκοκρατία), από θεολογική άποψη είναι εσφαλμένη. Εκτός του ότι η γενική απεικόνιση του Αγίου Πνεύματος ως περιστεριού προκαλεί σύγχυση (ότι αυτή είναι η πραγματική Του μορφή), η εικόνα αυτή παρουσιάζει το Θεό Πατέρα ως γέρο και τον Υιό ως νέο, αλλά τα τρία θεία πρόσωπα δεν έχουν ηλικία (βρίσκονται έξω από το χρόνο) και ποτέ δεν υπήρχε ο Πατέρας μόνος Του, χωρίς τον Υιό. Γι' αυτό, ορθά η συγκεκριμένη εικόνα εγκαταλείπεται στην εποχή μας και επιστρέφουμε στην εικόνα της φιλοξενίας του Αβραάμ, καθώς οι σύγχρονοι αγιογράφοι ανακαλύπτουν τους θησαυρούς της πνευματικής μας παράδοσης.

Η Κυριακή της Πεντηκοστής και η Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος

Πενήντα μέρες μετά το Πάσχα η Εκκλησία μας εορτάζει την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στους μαθητές του Χριστού, με την οποία ιδρύθηκε η Εκκλησία (η κοινωνία των χριστιανών με κεφαλή τον Χριστό) και άρχισε η ύπαρξη του χριστιανισμού στον κόσμο. Το γεγονός περιγράφεται στο 2ο κεφάλαιο του βιβλίου *Πράξεις των αποστόλων*, που έγραψε ο άγιος ευαγγελιστής Λουκάς και βρίσκεται μέσα στην Καινή Διαθήκη, μετά τα Ευαγγέλια.

Η εορτή αυτή θεωρείται ανάλογης σπουδαιότητας με το Πάσχα και τιμάται πανηγυρικά σε όλες τις ορθόδοξες ενορίες και ιερές μονές. Μάλιστα, μετά το τέλος της θείας λειτουργίας, τελείται ο Εσπερινός της Γονυκλισίας, με τις υπέροχες *ευχές* (προσευχές), που αναπέμπει ο ιερέας μαζί με όλο το χριστιανικό λαό προς το Θεό, πέφτοντας στα γόνατα. Από την Κυριακή του Πάσχα μέχρι την ημέρα της Πεντηκοστής (όπως και κάθε Κυριακή, όλο το έτος) η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει θεσπίσει να μη γονατίζουν οι χριστιανοί για να προσευχηθούν, για να θυμούνται ότι, εξαιτίας της ανάστασης του Χριστού, οι άνθρωποι δεν είναι πια δούλοι του διαβόλου, της αμαρτίας και του θανάτου, ούτε δούλοι κανενός ανθρώπου, αλλά ελεύθεροι. Έτσι, την ημέρα της Πεντηκοστής, όλη η Εκκλησία (ο ορθόδοξος χριστιανικός λαός) γονατίζει ξανά, όχι σε ένδειξη δουλικής υποταγής, αλλά λόγω της συντριβής μας για τις αμαρτίες μας και για τις θλίψεις μας – όποιες είναι για τον καθένα – και τις θλίψεις και τις πληγές όλου του κόσμου, με τον οποίο συμπάσχουμε. Το γονάτισμα αυτό συμβολίζει και την ανόρθωσή μας (καθώς σηκωνόμαστε), δηλ. την απελευθέρωσή μας διά του Χριστού από ό,τι και όποιον μας σκλαβώνει.

Τη Δευτέρα, μια μέρα μετά την Πεντηκοστή, εορτάζουμε την περίφημη γιορτή του Αγίου Πνεύματος, κατά την οποία τιμούμε το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, που την προηγούμενη ημέρα είδαμε να επισκέπτεται τους αποστόλους για να παραμείνει μαζί με τους χριστιανούς εις τον αιώνα.

Δεκαπενταύγουστος, το «Πάσχα του καλοκαιριού»

Η **Κοίμηση της Θεοτόκου (15 Αυγούστου)** είναι μία από τις σημαντικότερες και πιο κοσμαγάπητες εορτές των ορθοδόξων χριστιανών. Για τον ενθουσιώδη παλλαϊκό εορτασμό της, ο οποίος γίνεται υπό ευνοϊκές καιρικές συνθήκες λόγω της εποχής, χαρακτηρίζεται «Πάσχα του καλοκαιριού».

Από το απόγευμα της 1 έως το απόγευμα της 13 Αυγούστου (πλην του Σαββάτου και πλην της 5ης Αυγούστου) τελείται κάθε απόγευμα στις ενορίες και της ιερές μονές της Ορθόδοξης Εκκλησίας εναλλάξ ο μικρός και ο μεγάλος παρακλητικός κανόνας προς την Υπεραγία Θεοτόκο (η «παράκληση της Παναγίας»), δύο αριστουργηματικά μουσικά έργα, που η τέλεσή τους είναι μία από τις πιο κοσμαγάπητες εκκλησιαστικές τελετές για τους ορθόδοξους χριστιανούς («κανόνας» είναι ένα συγκεκριμένο μουσικό και ποιητικό είδος της βυζαντινής εποχής). Το απόγευμα της 13ης Αυγούστου τελείται ο εσπερινός της Κοιμήσεως και, σε μερικές ενορίες και ιερές μονές, ψάλλεται και Επιτάφιος Θρήνος προς τη Θεοτόκου («Εγκώμια»), όπως ο Επιτάφιος του Ιησού Χριστού της Μεγάλης Παρασκευής.

Προς τιμήν της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου επίσης κατά το διάστημα 1-14 Αυγούστου γίνεται νηστεία, η λεγόμενη «νηστεία του 15αύγουστου» (η πρώτη φάση της νηστείας, έως τις 5 Αυγούστου, τιμά και την εορτή της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος, 6 Αυγούστου, ένα επεισόδιο από τα Ευαγγέλια, κατά το οποίο ο Ιησούς Χριστός φανέρωσε το θεϊκό φως Του στους μαθητές Του Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη πάνω στο όρος Θαβώρ).

Η Κοίμηση της Θεοτόκου εορτάζεται ως τις 23 Αυγούστου («απόδοση» της εορτής ή, για το λαό, «τα εννιάμερα της Παναγίας»), ενώ στις 31 Αυγούστου τιμούμε την κατάθεση της ζώνης της Θεοτόκου («τιμίας ζώνης») στην ιερά μονή Βατοπεδίου του Αγίου Όρους. Για τους παραπάνω λόγους, ολόκληρος ο Αύγουστος θεωρείται αφιερωμένος στη Θεοτόκο και χαρακτηρίζεται «μήνας της Παναγίας».

Να αναφέρουμε εξάλλου ότι σε διάσημα προσκυνήματα αφιερωμένα στην Κοίμηση της Θεοτόκου αρκετοί ορθόδοξοι χριστιανοί συνηθίζουν, τηρώντας παλαιό έθιμο, να διαμένουν όλο το διάστημα 1-15 Αυγούστου, συμμετέχοντας καθημερινά στις πρωινές και βραδινές εκκλησιαστικές τελετές («δεκαπενταρίζουν»). Στην ιερά μητρόπολη Ρεθύμνης το έθιμο αυτό τηρείται στο ιερό προσκύνημα της Παναγίας Χαρακιανής (δηλαδή Παναγίας των Βράχων), που είναι μετόχι της ιεράς Μονής Ατάλης και βρίσκεται στην εθνική οδό Ρεθύμνου – Ηρακλείου, 38 χιλιόμετρα από την πόλη του Ρεθύμνου, μετά το χωριό Μπαλί.

Η εορτή τιμά την αναχώρηση της Υπεραγίας Θεοτόκου από την επίγεια ζωή, η οποία συνέβη στο χωριό Γεθσημανή, έξω από την Ιερουσαλήμ. Για το γεγονός μιλάει η αρχαία παράδοση της Εκκλησίας, η οποία αναφέρει επίσης ότι οι άγιοι απόστολοι και άλλες σημαντικές προσωπικότητες της πρωτοχριστιανικής Εκκλησίας μεταφέρθηκαν θαυματουργικά στο χώρο από τα πέρατα του κόσμου, όπου ευρίσκονταν, και τέλεσαν με τον πρέποντα σεβασμό την κηδεία της Θεοτόκου. Όμως, κατά τη μεταφορά του σεπτού σώματός της στον τάφο, μια συντροφιά μεθυσμένων φανατικών Ιουδαίων, που μισούσαν τους χριστιανούς, επιτέθηκαν στην ιερή πομπή και ένας νέος, ονόματι Ιεφωνίας, έσπρωξε το φέρετρο για να γκρεμίσει το ιερό σκήνωμα. Αμέσως ένας άγγελος τού έκοψε τα χέρια, τα οποία όμως ο απόστολος Πέτρος αποκατέστησε στη θέση τους και ο πρώην φανατικός νεαρός μετανόησε και έγινε χριστιανός. Το στιγμιότυπο αυτό μερικές φορές ζωγραφίζεται στην εικόνα της εορτής.

Στην εικόνα της εορτής, επίσης, παριστάνεται ο Κύριος Ιησούς Χριστός να λαμβάνει στην αγκαλιά Του την πάναγνη ψυχή της Μητέρας Του, που εικονίζεται με μορφή βρέφους, η οποία συμβολίζει την απέραντη αγνότητα και αθωότητά της.

Τρεις ημέρες μετά την κοίμησή της, η Θεοτόκος αναστήθηκε και ανελήφθη στους ουρανούς με το σώμα της, γι' αυτό και ο τάφος της, στη Γεθσημανή, είναι κενός και δεν υπάρχουν λείψανα ή το σκήνωμα της Θεοτόκου. Κατά την ανάληψή της, η Θεοτόκος παρέδωσε τη ζώνη της στον άγιο απόστολο Θωμά, η οποία σήμερα, όπως είπαμε, φυλάσσεται στην ιερά μονή Βατοπεδίου του Αγίου Όρους, η Παναγία έχει επιτελέσει δι' αυτής πάμπολλα θαύματα και χαρακτηρίζεται Αγία Ζώνη (31 Αυγούστου).

Αν σας άρεσε αυτό το κείμενο, παρακαλούμε,
δώστε το και σε άλλους να το διαβάσουν.